

Této noci jsem usnul pln velkých myšlenek. Méně velkolepý byl můj sen, který sem vložím pro jeho zvláštnost. Viděl jsem sám sebe, jak stojím u řeky a toužebně se dívám k předměstí, které vyhlíželo rozlehlejší a pitoresknější než ve skutečnosti. Kam sahal zrak, všude změt mostů, věží, větrných mlýnů, vrcholků hor, všechno vzájemně propleteno a spojeno jako zrcadlení vzduchu. Velké i malé, tlusté i tenké postavy se pohybovaly v této zmeti. Jak jsem tam tak hleděl, ucítil jsem, že za mými zády stojí mlynář. „Zabil jsem ho,“ skuhral a chtěl mě strčit do vody. Tu se má levá noha k mému velkému překvapení natáhla, takže jsem bez námahy mohl vejít do toho hemžení na druhém břehu. A nyní jsem slyšel všude kolem sebe mnohonásobný tikot a spatřil jsem množství plochých hodin nejrozličnějších velikostí, od věžních hodin až ke kuchyňským a k nejmenším kapesním. Měly krátké pahýlovité nožky a lezly za rozčileného tikání jako želvy křížem krážem po louce. Muž oděný zelenou měkkou kůží, s čepicí, která vypadala jako bílý salám, seděl na holém stromě a chytal ve vzduchu ryby. Rozvěšoval je pak po větvích a za okamžik byly uschlé. – Přibližoval se starý chlapík s abnormálně velkým svrchním trupem a krátkýma nohama; až na pracovní kalhoty z pytloviny byl nahý. Měl dvě dlouhé svislé řady prsních bradavek – napočítal jsem jich osmnáct. Vdechoval s funěním vzduch do plic, brzy se nadouvala pravá, brzy opět levá polovina prsou, jak hrál na těchto osmnácti bradavkách nejkrásnější skladby pro harmoniku. Přitom se pohyboval rytmicky podle melodie jako tančící medvěd, zatímco vzduch opět ze sebe vypouštěl. Konečně přestal, vysmrkal se do rukou a vymrštil je od sebe. Pak mu vyrostl nesmírný plnovous, v jehož houštinách zmizel. Vedle z křoví jsem vystrnadil několik tučných prasat; husím pochodem přede mnou prchala a stále se zmenšovala, až hlasitě kvičice zmizela v myší díře u cesty.

Vzadu u řeky seděl mlynář – měl jsem nepříjemný pocit – ; studoval mohutný výtisk novin. Když je přečetl a sežral, počalo se mu kouřit z uší, stal se trudovitým, povstal a drže si oběma rukama převislé břicho začal pobíhat po břehu nahoru dolů. Přitom se divě rozhlížel a vydával pronikavé hvizdy. Posléze padl na zem jakoby raněn mrtvicí, zbledl, jeho tělo zprůsvitnělo a jasně bylo vidět, jak mu vnitřnostmi sviští dva malé vlaky; jako by se honily, bleskurychle se řítily středními závití. Potřásaje hlavou a poněkud zmaten chtěl jsem mlynáři nabídnout pomoc, byl jsem však přerušen šimpanzem, který kolem mne s největší rychlostí sázel kruhovitou zahradu, přičemž pučely z vlhké půdy tlusté, jablečně zelené trsy jako obrovitý chřest. Báł jsem se, že budu v tomto živém plotu uzavřen jako v kleci, byl jsem však zachráněn, aniž jsem si pořádně promyslel, co dělat. Z mrtvého mlynáře, který teď už nebyl průsvitný, se v křečích vylíhl věnec statisíců mléčně bílých vajíček, z nichž se vyvinuly legie šneků, kteří svého původce ihned dychtivě sežrali. Šířila se pronikavá vůně uzeného masa,

kteřá způsobila hnilobu masitých stonků, takže se rozpadly. V dálce mizelo předměstí v předivu fialově světélkujících nitek.

Zpozoroval jsem velkolepou mušli, která ležela na břehu jako skalnatý útes; skočil jsem na její tvrdou slupku. Nové neštěstí! Mušle se těžkopádně rozvířala, mé stanoviště se naklánílo, v jejím nitru se chvěla želatinová hmota – – – – – probudil jsem se. –